

עפ"א (חיפה) 11593-09-25 - מישל עון נ' מדינת ישראל

עפ"א (חיפה) 11593-09-25 - מישל עון נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"א (חיפה) 11593-09-25

מישל עון

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

[17.09.2025]

כבוד השופט זיו אריאלי

החלטה

רקע וטענות הצדדים -

1. לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית משפט השלום בחיפה מיום 20.8.25 [בב"נ 11971-12-24], במסגרתה האריך בית המשפט קמא את המועד לביצוע הריסה עצמית עד ליום 26.8.25, בכפוף לכך שהמבקש יפקיד סך של 35,000 ₪. עוד נקבע כי ככל שלא תבוצע ההריסה על ידי המבקש - תוכל המשיבה לבצע את ההריסה עד יום 21.9.25.
2. בתמצית - ביום 30.3.25 דחה בית המשפט קמא את בקשת המבקש לביטול צו הריסה מנהלי שניתן ביחס למרפסת תלויה שנבנתה על קיר חיצוני של בניין ברחוב אלנבי 133. המבקש הגיש ערעור על החלטה זו של בית המשפט קמא [עפ"א 19463-05-25]. בהחלטה מיום 11.5.25 הוריתי כי עיכוב ביצוע צו ההריסה יעוכב עד להכרעה בערעור, בכפוף להפקדה כספית. בהחלטה מיום 22.5.25 הוריתי כי משלא הופקדה הערובה - מבוטלת ההחלטה בדבר עיכוב ביצוע צו ההריסה המנהלי.
3. ביום 29.5.25 ניתן פסק דין, הדוחה את הערעור.
4. ביום 15.7.25 ביקשה המשיבה מבית המשפט קמא להורות על הארכת מועד לביצוע צו ההריסה המנהלי (מכוח סעיף 224 לחוק התכנון והבניה). בית המשפט קמא נעתר לבקשה, ובהחלטה מיום 16.7.25 האריך את המועד ב-60 ימים נוספים.
5. מטעם המבקש הוגשה ביום 23.7.25 בקשה לאפשר לו ביצוע הריסה עצמית, וזאת תוך 30 ימים. בית המשפט קמא נעתר לבקשה, והאריך את המועד לביצוע ההריסה עצמית עד יום 17.8.25. נקבע כי היה ולא תבוצע על ידי המבקש הריסה בהתאם לצו עד למועד הנ"ל, תהיה המשיבה רשאית לבצע את ההריסה בהתאם להחלטה מיום 16.7.25 (קרי, 60 יום מיום ההחלטה שניתנה ביום 16.7.25).

6. המבקש פנה פעם נוספת לבית המשפט, ביום 12.8.25, וביקש ארכה נוספת בת 9 ימים לשם השלמת הריסה עצמית. בית המשפט קמא נעתר גם לבקשה זו של המבקש, וביום 20.8.25 האריך את המועד לביצוע הריסה עצמית עד יום 26.8.25, בכפוף להפקדת ערובה בסך 35,000 ₪. בית המשפט קמא ציין עוד כי ככל שלא תבוצע ההריסה העצמית, תוכל המשיבה לבצע את הצו עד ליום 21.9.25.
7. אין מחלוקת בין הצדדים כי הערובה לא הופקדה על ידי המבקש, ואף לא בוצעו פעולות הריסה על ידי המבקש.
8. המבקש טוען כי בית המשפט קמא שגה בהחלטתו, שכן המועד לביצוע צו ההריסה פקע כבר ביום 10.7.25, ובקשת המשיבה מיום 15.7.25 להאריך את המועד לביצוע צו ההריסה - ניתנה לאחר שהצו פקע, ואין אפשרות להכשירו ו"להחיותו" בדיעבד.
9. המשיבה מתנגדת לבקשה, ולטענתה ביום 16.7.25, עת האריך בית המשפט קמא את המועד לביצוע צו ההריסה - הוא היה בתוקף.
דין והכרעה -
10. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים נחה דעתי כי דין בקשת רשות הערעור - להידחות.
11. כידוע, בקשת רשות ערעור תוענק מקום בו הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, החורגת מד' אמותיו של המקרה הספציפי. עילה נוספת המצדיקה מתן רשות ערעור היא קיומם של שיקולי צדק ייחודיים העולים מנסיבות המקרה. לטעמי, אף לא אחת מהעילות מתקיימת בעניינה של הבקשה שלפני. הבקשה אינה מעלה סוגיה בעלת חשיבות כללית. אף שיקולי צדק ייחודיים אינם בנמצא. אדרבא, הרושם שמתקבל הוא כי תכלית הבקשה היא לסכל, ללא הצדקה, את ביצוע צו ההריסה של המרפסת אשר נבנתה שלא כדין.
12. מכל מקום, ולגופו של עניין: המבקש הגיש ערעור על החלטת בית המשפט קמא מיום 30.3.25 אשר דחתה את בקשתו לביטול צו ההריסה, ועם הודעת הערעור ביקש עיכוב ביצוע של צו ההריסה. הלכה היא, כי מי שמבקש עיכוב ביצוע של צו הריסה - אינו יכול להיבנות מכך שהרשות לא ביצעה את הצו טרם הוכרעה סופית בקשתו לביטול צו ההריסה [השווה רע"פ 7192/21 פלוני נ' מדינת ישראל (27.10.21)].
13. מקובלת עליי פרשנות המשיבה את סעיף 222(ב) לחוק התכנון והבניה, לפיה מרוץ תקופת 60 הימים לביצוע הצו - מתחיל במועד בו תמו כל ההליכים המשפטיים שנקט מגיש הבקשה לביטול הצו. הטעם לכך הוא כי ביצוע הצו בעת שתלוי ועומד הליך של ערעור - אינו מתיישבת עם תכלית הוראות החוק הרלבנטיות. ההיפך הוא הנכון. על פי רוב, נמנעת הרשות מביצוע הצו כל עוד תלוי ועומד בגינו הליך שיפוטי. באופן זה של התנהלות מאפשרת הרשות לאזרח למצות את זכותו, לרבות את השגותיו אודות צו ההריסה או החלטתה של הערכאה הדיונית באשר לאותו צו. הדברים נכונים ביתר שאת במצב בו האזרח עצמו מבקש מבית המשפט ארכה לביצוע צו ההריסה. ברי כי ככל שמבקשו ניתן לו, ומתאפשר לו לבצע הריסה עצמית בתוך פרק זמן נקוב, הרי שאין היגיון בטענה כי יש לכלול תקופה זו במניין 60 הימים שבהם על הרשות לבצע את הצו.
14. סיכומי של דבר: ביום 22.5.25 הוריתי (במסגרת הליך הערעור בעפ"א 19463-05-25) על ביטול עיכוב הביצוע, לאחר שהמבקש לא הפקיד את הערובה כנדרש. זהו המועד בו מחל מניין 60 הימים שבסעיף 222(ב) לחוק התכנון והבניה. מכאן, שהחלטת בית המשפט קמא, שניתנה ביום 16.7.25, המאריכה את מועד ביצוע צו ההריסה - ניתנה כדין, ובעת שצו ההריסה עדיין בתוקף.
15. לאחר שניתנה החלטת בית המשפט קמא ביום 16.7.25 - הגיש המבקש בקשות נוספות לביצוע הריסה עצמית, ובית המשפט קמא נעתר לבקשתו. תקופה זו שבה התאפשר למבקש לבצע בעצמו את ההריסה - אינה נמנית כחלק מהתקופה הקצובה בידי הרשות לבצע את הצו.
סוף דבר -
16. הבקשה למתן רשות ערעור - נדחת.
17. על מנת לאפשר למשיבה לבצע את צו ההריסה כנדרש, ובשים לב להתארכות ההליכים, אשר היה בהם כדי לסכל את ביצועו - אני מורה כי בידי המשיבה הסמכות לבצע את צו ההריסה עד יום 22.10.25 (זאת, בשים לב בין היתר לחגים אשר אנו מצויים בפתחם).
המזכירות תעביר את העתק החלטה לצדדים.
ניתנה היום, כ"ד אלול תשפ"ה, 17 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.